

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobce: **S. M.**, zast. JUDr. Jaroslavem Dobrem, advokátem, se sídlem Čelakovského sady 8, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2010, č. j. 2 Cad 50/2009 – 74,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Zástupci žalobce JUDr. Jaroslavu Dobrovi, advokátovi, se sídlem Čelakovského sady 8, Praha 2, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 800 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Přípisem ministra práce a sociálních věcí (jako funkčně příslušného orgánu v rámci vnitřního organizačního uspořádání žalovaného) ze dne 3. 4. 2009, č. j. 2009/2163-212/51, bylo žalobci sděleno, že byl shledán nedůvodným jeho podnět, označený jako „návrh na obnovu řízení – rozklad“, k přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2008, č. j. 2008/86645 – 212, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 13. 11. 2008, č. j. KUOK 102663/2008, kterým nebyla povolena obnova řízení, týkající se rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 14. 10. 2008, č. j. KUOK 97080/2008. Rozhodnutí

Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 14. 10. 2008 bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce v Šumperku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2482/8/SUC-1/2, jímž byla žalobci poskytnuta dávka státní sociální podpory – příspěvek na bydlení ve výši 765 Kč měsíčně s účinností ode dne 1. 7. 2008. Svůj závěr žalovaný odůvodnil tak, že v rozhodnutí žalovaného ani jemu předcházejících rozhodnutích krajského úřadu a úřadu práce nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly vyvolat pochybnosti o jejich souladu s právními předpisy, přičemž pouze rozpor s právními předpisy může být důvodem pro změnu nebo zrušení pravomocných rozhodnutí. Není proto důvod k zahájení přezkumného řízení.

Proti přípisu žalovaného se žalobce bránil žalobou ze dne 24. 4. 2009, ve které žádal o zabezpečení v plné výši a tvrdil, že mu bylo odepřeno právo na zabezpečení ve stavu hmotné nouze v plné výši, přičemž poukazoval na ustanovení čl. 30 odst. 2 a 3 a čl. 36 odst. 2, 3 a 4 Listiny základních práv a svobod (publikována pod č. 2/1993 Sb., ve znění pozdějších ústavních předpisů, dále jen „Listina“). Současně požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce JUDr. Víta Vohánky, advokáta, se sídlem Na Zámecké 457/5, Praha 4.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 27. 5. 2009, č. j. 2 Cad 50/2009 – 22, žalobci ustanovil zástupcem pro řízení JUDr. Jaroslava Dobra, advokáta, se sídlem Čelakovského sady 8, Praha 2. V odůvodnění poukázal na to, že JUDr. Vít Vohánka soudu sdělil, že již nechce být ustanovován zástupcem pro řízení před soudy ve správním soudnictví.

V doplnění žaloby ze dne 10. 8. 2009, podaném na výzvu soudu ustanoveným zástupcem, žalobce navrhl, aby soud zrušil přípis ministra práce a sociálních věcí ze dne 3. 4. 2009, č. j. 2009/2163-212/51, v jehož případě se podle žalobce jedná o rozhodnutí, a dále rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2008, č. j. 2008/86645 – 212, rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 13. 11. 2008, č. j. KUOK 102663/2008, a rozhodnutí Úřadu práce v Šumperku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2482/8/SUC-1/2, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Vyjádřil přesvědčení, že předchozím postupem správních orgánů všech stupňů byl stěžovatel zkrácen na svých právech, především podle čl. 30 odst. 1 a 2 a čl. 36 odst. 2 a 3 Listiny.

K námitce podjatosti žalobce ze dne 19. 2. 2010 Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 30. 7. 2010, č. j. Nao 11/2010 – 55, rozhodl, že soudce Městského soudu v Praze Mgr. Jiří Tichý není vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci.

Městský soud v Praze usnesením ze dne 13. 10. 2010, č. j. 2 Cad 50/2009 – 74, žalobu odmítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení a že stát prostřednictvím účtárny Městského soudu v Praze je povinen zaplatit odměnu za zastupování JUDr. Jaroslavu Dobrovi, advokátu, se sídlem Čelakovského sady 8, Praha 2, ve výši 1600 Kč. V odůvodnění usnesení městský soud rekapituloval rozhodnutí o námitce podjatosti (viz výše), přičemž podotkl, že podáním ze dne 8. 10. 2010 žalobce námitku podjatosti zopakoval, jelikož však neuvedl žádné nové skutečnosti oproti původní námitce podjatosti, soud ji Nejvyššímu správnímu soudu opakovaně nepředkládal a pokračoval v řízení. Městský soud dospěl k závěru, že pokud žalobce považoval napadený přípis ministra práce a sociálních věcí za rozhodnutí, není tomu tak. Jednalo se toliko o sdělení ve

smyslu § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád"), že správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, nezjistil žádné důvody pro zahájení přezkumného řízení. Tento přípis není správním rozhodnutím, které by soud mohl přezkoumávat, v souladu s ustanovením § 70 písm. a) s. ř. s. Návrh žalobce je proto nepřípustný a je dán důvod pro odmítnutí žaloby ve smyslu § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Městský soud poukázal na to, že rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2008, č. j. 2008/86645 – 212, bylo k žalobě žalobce učiněno předmětem samostatného přezkumu pod sp. zn. 4 Cad 13/2009, přičemž žaloba byla rozsudkem zamítnuta. Přezkumu uvedeného rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí jemu předcházejících tedy brání skutečnost, že ve stejné věci podal žalobce samostatnou žalobu, o které probíhalo samostatné řízení u Městského soudu v Praze, přezkumu tedy brání překážka proběhlého řízení (resp. překážka věci rozhodnuté), a v této části jsou tedy splněny podmínky pro odmítnutí žaloby podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2010 se žalobce (dále též „stěžovatel") bránil kasační stížností ze dne 6. 12. 2010, podanou podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ve které žádal jeho zrušení. Namítal jeho nicotnost a nepřezkoumatelnost, jakož i to, že bylo přijato vyloučeným soudcem. Znovu žádal o ustanovení zástupce JUDr. Víta Vohánky, advokáta, jakož i o osvobození od soudních poplatků. Podle jeho názoru bylo porušeno jeho právo na soudní ochranu, jakož i řada jeho dalších základních práv a svobod. V doplnění kasační stížnosti ze dne 13. 1. 2011, podaném na výzvu soudu ustanoveným zástupcem, stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Vyjádřil přesvědčení, že napadený přípis ministra práce a sociálních věcí je fakticky rozhodnutím orgánu moci výkonné, neboť toto se týká jeho práv a povinností mimo jiné podle čl. 30 odst. 2, čl. 31 a čl. 36 Listiny. Stěžovateli nebyla poskytnuta maximální možná ochrana jeho práv, kterou jeho případ vyžaduje.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že ji stěžovatel podal z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené *nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.*

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání kasační stížnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že **kasační stížnost není důvodná**.

Nejvyšší správní soud nejdříve ověřil, že rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2008, č. j. 2008/86645 – 212, kterého se stěžovatelův podnět k zahájení přezkumného řízení

týkal, jakož i jemu předcházející výše vymezená rozhodnutí správních orgánů, byla na základě žaloby stěžovatele učiněna předmětem řízení před správními soudy, přičemž Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 25. 2. 2010, č. j. 4 Cad 13/2009 – 96, žalobu proti uvedenému rozhodnutí žalovaného zamítl. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 29. 11. 2010,
č. j. 6 Ads 106/2010 – 134, zamítl kasační stížnost proti tomuto rozsudku.

Podle § 94 odst. 1 správního řádu *v přezkumném řízení správní orgány z moci úřední přezkoumávají pravomocná rozhodnutí v případě, kdy lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Přezkumné řízení lze zahájit, i pokud je rozhodnutí předběžně vykonatelné podle § 74 a dosud nenabylo právní moci; pokud bylo po zahájení takového přezkumného řízení podáno odvolání, postupuje se podle ustanovení hlavy VIII této části. Účastník může dát podnět k provedení přezkumného řízení; tento podnět není návrhem na zahájení řízení; jestliže správní orgán neshledá důvody k zahájení přezkumného řízení, sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů do 30 dnů podateli.*

Podle § 95 odst. 1 správního řádu *správní orgán nadřízený správnímu orgánu, který rozhodnutí vydal, zahájí z moci úřední přezkumné řízení, jestliže po předběžném posouzení věci dojde k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.*

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*

Na základě ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. je na úrovni zákona realizováno právo na přístup k soudu jako jedna ze základních komponent práva na spravedlivý proces garantovaného na ústavní úrovni. Pro správní soudnictví zde má klíčový význam čl. 36 odst. 2 Listiny, podle něhož *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.* Ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. nelze vykládat doslovným jazykovým výkladem, nýbrž je nutno jej interpretovat podle jeho smyslu a účelu tak, že žalobní legitimace musí být dána pro všechny případy, kdy jsou dotčena práva žalobce, tj. kdy se jednostranný úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, závazně a autoritativně dotýká jeho právní sféry. Legitimace je tedy založena tvrzením žalobce, že takový úkon správního orgánu měl negativní dopady do jeho právní sféry. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k této otázce v usnesení ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, publikováno pod č. 906/2006 Sb. NSS (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: <www.nssoud.cz>), judikoval, že *ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. nelze interpretovat doslovným jazykovým výkladem, ale podle jeho smyslu a účelu tak, že žalobní legitimace je dána pro všechny případy, kdy se úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, dotýká právní sféry žalobce. (...) Rozhodnutí je tedy vymezeno materiálními znaky; je proto nevýznamné, zda je úkon správního orgánu jako*

rozhodnutí výslovně označen a zda má zákonem předepsanou formu či nikoliv (posléze uvedená otázka je relevantní až při posuzování merita).

V nyní projednávané věci je přezkoumávána povaha přípisu žalovaného ze dne 3. 4. 2009, č. j. 2009/2163-212/51, kterým bylo stěžovateli sděleno, že byl shledán nedůvodným jeho podnět, označený jako „návrh na obnovu řízení – rozklad", k přezkoumání zákonnosti pravomocného rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2008, č. j. 2008/86645 – 212. Žalovaný vyložil, že v přezkoumávaném rozhodnutí ani jemu předcházejících rozhodnutích krajského úřadu a úřadu práce nebyly zjištěny žádné skutečnosti, které by mohly vyvolat pochybnosti o jejich souladu s právními předpisy, přičemž pouze rozpor s právními předpisy může být důvodem pro změnu nebo zrušení pravomocných rozhodnutí. Dospěl proto k závěru, že není důvod k zahájení přezkumného řízení.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že je nepochybné, že se v případě napadeného aktu žalovaného jedná o přípis, vydaný na základě podnětu stěžovatele ze dne 9. 1. 2009, kterým bylo stěžovateli sděleno, že žalovaný za aplikace § 94 odst. 1 a § 95 odst. 1 správního řádu po předběžném posouzení věci nedospěl k závěru, že lze mít důvodně za to, že rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2008 bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, a že je tedy třeba zahájit z moci úřední přezkumné řízení.

Přezkumné řízení ve smyslu § 94 a násl. správního řádu, jehož zahájení žalovaný v návaznosti na stěžovatelův podnět zvažoval, je toliko mimořádným procesním instrumentem, bývá řazeno mezi tzv. nápravné prostředky dozorčího práva. Je pro něj charakteristické, že je zahajováno a vedeno výlučně z moci úřední ve smyslu § 46 správního řádu, není v dispozici účastníka řízení a v tomto smyslu na něj není právní nárok (SKULOVÁ, S. a kol. *Správní právo procesní*. Plzeň : Aleš Čeněk, 2008. s. 278-279.). Je sice pravdou, že účastník může dát podle § 94 odst. 1 věty třetí správního řádu podnět k provedení přezkumného řízení, tento podnět však není návrhem na zahájení řízení a jestliže správní orgán neshledá k zahájení důvody, toliko sdělí tuto skutečnost s uvedením důvodů podateli. To, zda bude podnětu účastníka vyhověno či nikoliv a zda bude přezkumné řízení zahájeno, závisí výhradně na posouzení opodstatněnosti příslušným správním orgánem. Žalovaný proto nijak nepochybil, pokud stěžovateli sdělil, že na základě jím provedeného šetření nebyly zjištěny důvody k zahájení přezkumného řízení, a toto sdělení řádně odůvodnil, jak se tomu v tomto případě stalo.

Předpokladem k použití institutu přezkumného řízení je – stejně jako tomu bylo u jeho právního předchůdce, kterým bylo tzv. přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení podle § 65 předchozího správního řádu z roku 1967 [zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), který byl s účinností od 1. 1. 2006 nahrazen zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád] – skutečnost, že přezkoumávané rozhodnutí nabylo právní moci. Kritériem přezkoumávání pravomocného správního rozhodnutí je pak pouze zákonnost rozhodnutí, resp. řízení, které mu předcházelo. To je zjevné z výše citovaného ustanovení § 94 odst. 1, jakož i § 97 odst. 3 správního řádu, podle něhož *rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, příslušný správní orgán zruší nebo změní, popřípadě zruší a věc vrátí odvolacímu správnímu orgánu nebo správnímu orgánu prvního stupně; tyto správní orgány jsou vázány právním názorem příslušného správního orgánu.* Povahou nezkumného řízení se Nejvyšší správní soud blíže zabýval v rozsudku ze dne 21.

1. 2010, č. j. 6 As 36/2009 - 162, v němž vyložil, že *k odstranění věcných, procesních i hmotněprávních vad správních rozhodnutí slouží řádné opravné prostředky, podávané proti nepravomocným rozhodnutím. Přezkumné řízení dle § 94 a násl. správního řádu z roku 2004 je mimořádným opravným prostředkem směřujícím do změny či zrušení již pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Kritériem přezkoumávání je pak pouze zákonnost přezkoumávaného správního rozhodnutí, nikoliv též věcná správnost nebo jiná hlediska. I v případě rozporu přezkoumávaného rozhodnutí s právními předpisy však musí přezkoumávající orgán dbát na zachování proporcionality mezi právy účastníka nabytými v dobré víře a právní jistotou na straně jedné a požadavkem na zákonnost na straně druhé.*

K přezkoumatelnosti stěžovatelem napadeného přípisu ve správním soudnictví se jednoznačně vyslovil Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře, když v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 55/2007 – 71, publikován pod č. 1831/2009 Sb. NSS, dospěl k závěru, že ***přípis, jímž správní orgán sděluje, že neshledává důvody k zahájení přezkumného řízení (§ 94 odst. 1 správního řádu), je pouhým sdělením úřadu straně a není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.; takový úkon je vyloučen z přezkoumání soudem ve správním soudnictví a žalobu proti němu podanou správní soud odmítne jako nepřípustnou [§ 46 odst. 1 písm. d), § 68 písm. e), § 70 písm. a) s. ř. s.].*** V rozsudku ze dne 22. 5. 2008, č. j. 9 Ans 1/2008 – 135, pak Nejvyšší správní soud shodně vyložil, že *na výkon dozorčího práva a užití prostředků dozorčího práva ve smyslu § 65 správního řádu z roku 1967 nemají účastníci řízení právní nárok. Odložením podnětu jako nedůvodného a tedy nezrušením rozhodnutí, proti kterému podnět směřuje, nezasahuje proto dozorčí úřad nijak do sféry subjektivních práv účastníka řízení; ta zůstávají takovým negativním výsledkem přezkumu naprosto nedotčena. Správní akt, jímž je výsledek takového přezkoumání intimován účastníkovi, je pouhým sdělením úřadu straně, nikoli rozhodnutím, a nelze jej nazývat správní žalobou. Řízení o žalobě proti takovému aktu proto soud zastaví.*

Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s právním názorem Městského soudu v Praze, že sdělení správního orgánu, že neshledává důvody k zahájení přezkumného řízení, o které se jednalo též v případě napadeného přípisu žalovaného ze dne 3. 4. 2009 nepodléhá přezkumu ve správním soudnictví, neboť nejde o rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. Samotné sdělení nepředstavuje žádný zásah do právní sféry stěžovatele, neboť mu z něho neplynou žádné povinnosti ani v jeho důsledku neztrácí žádná práva. Rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. nepochybně bylo pravomocné rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2008, k jehož přezkumu dal stěžovatel podnět, toto však již bylo přezkoumáno soudy ve správním soudnictví, a to jak Městským soudem v Praze, tak i Nejvyšším správním soudem, přičemž nebyla shledána jejich nezákonnost či nicotnost.

Pro úplnost je třeba dodat, že jinak by tomu bylo v případě, pokud by příslušný správní orgán zjistil, že přezkoumávané rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem a byl by tudíž oprávněn je zrušit nebo změnit. To by musel učinit rozhodnutím, které by již bylo možné napadnout správní žalobou. Ke stejnému právnímu názoru, tedy že soudnímu přezkoumání podléhá toliko rozhodnutí, jímž bylo v rámci řízení o přezkoumání rozhodnutí mimo odvolací řízení podle § 65 odst. 2 správního řádu z roku 1967 zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 28. 8. 2007, č. j. 4

As 31/2006 – 76, publikován pod č. 1513/2008 Sb. NSS, v němž uvedl, že o takovém rozhodnutí *lze jen s pochybnostmi tvrdit, že není úkonem správního orgánu, kterým se mění, ruší nebo závazně určují práva či povinnosti žalobce ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť takovým rozhodnutím může dojít ke zrušení všech práv, jež původní účastník správního řízení v tomto řízení nabyl.* V této souvislosti lze poukázat též na závěr rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011 – 79, že *rozhodnutí o zastavení přezkumného řízení vydané na základě § 94 odst. 4 správního řádu z roku 2004 podléhá soudnímu přezkumu ve správním soudnictví.* O žádný z těchto případů se však v nyní projednávané věci nejedná.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že napadený akt žalovaného, kterým je sdělení, že žalovaný posoudil podání stěžovatele jako podnět k přezkumnému řízení ve smyslu § 94 a násl. správního řádu, přičemž žalovaný neshledal tento podnět důvodným, není rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a je proto podle § 68 písm. e) s. ř. s. a § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkoumání vyloučeno. Městský soud v Praze proto nepochybil, když žalobu stěžovatele odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť jde o návrh podle soudního řádu správního nepřípustný. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalovaného, k jehož přezkumu dal stěžovatel podnět, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správních orgánů byla již dříve předmětem řízení před správními soudy, Městský soud v Praze nepochybil ani tehdy, když žalobu stěžovatele v této části odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť soud o téže věci již rozhodl.

Nejvyšší správní soud se proto nemohl ztotožnit s tvrzením stěžovatele, který namítal nicotnost a nepřezkoumatelnost napadeného usnesení, jakož ani s jeho tvrzením, že ve věci rozhodoval vyloučený soudce, neboť o stěžovatelově námitce podjatosti bylo řádně rozhodnuto výše uvedeným usnesením Nejvyššího správního soudu. Rovněž ustanovení zástupce stěžovatele pro řízení proběhlo zcela v souladu s příslušnými právními normami i judikaturou. Zdejší soud neshledal v postupu Městského soudu v Praze zásah do práva na soudní ochranu, jakož ani do dalších základních práv a svobod, jejichž porušení stěžovatel ve zcela obecné rovině a bez bližší konkretizace namítal. Stěžovateli byla poskytnuta právní ochrana zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zákona i ústavního pořádku České republiky.

Na základě výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného usnesení Městského soudu v Praze, jakož i dotčených rozhodnutí správních orgánů a další spisové dokumentace k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., za použití ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Vzhledem k tomu, že zástupce stěžovatele pro řízení o kasační stížnosti byl ustanoven usnesením Městského soudu v Praze ze dne 27. 5. 2009, č. j. 2 Cad 50/2009 – 22, platí jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 první věty s. ř. s. za středníkem ve spojení s § 120 s. ř. s. stát. Nejvyšší správní soud proto přiznal zástupci stěžovatele odměnu za podání doplnění kasační stížnosti ze dne 13. 1. 2011, tedy jeden úkon právní služby po 500 Kč podle § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 7 položkou 2. a § 9 odst. 2 a 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), když v předmětné věci se ve smyslu § 9 odst. 2 advokátního tarifu jedná o věc nároků fyzické osoby v oblasti sociálního zabezpečení, pro niž se za tarifní hodnotu považuje částka 1000 Kč, a dále náhradu hotových výdajů v podobě režijního paušálu ve výši 1 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Nejvyšší správní soud tedy zástupci stěžovatele celkem přiznal odměnu za zastupování a hotové výdaje ve výši 800 Kč. Jelikož zástupce nedoložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, nezvyšuje se jeho nárok podle § 35 odst. 8 věty druhé s. ř. s. o částku odpovídající této dani. Zástupci stěžovatele bude celková částka ve výši 800 Kč vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. července 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu